

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Petry Venclové, Ph. D., a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. Ondřeje Bartoše ve věci

žalobce: **L. K.**
zastoupený advokátem Mgr. Františkem Málkem,
sídlem 17. listopadu 238, 530 02 Pardubice

žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje,**
sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice,

o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 28. 6. 2023, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I.

1. Žalobce podal u Magistrátu města Pardubic, stavebního úřadu (dále též „stavební úřad“), žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby s názvem „Novostavba bytového domu X“, a to na pozemcích označených jako st. par. č. X1, X2, X3 v kat. území X (dále též

„předmětná stavba“ či „předmětný stavební záměr“). Umístění bytového domu se 36 bytovými jednotkami, kdy se jednalo o pětipodlažní objekt s jedním podzemním a čtyřmi nadzemními podlažími, půdorysného tvaru dvou obdélníkových věží o celkové zastavěné ploše objektu 1 580 m², s parkováním v podzemních garážích se 45 parkovacími stáními, bylo zamýšleno do zeleného vnitrobloku vytvořeného stávajícími bytovými domy.

2. Orgán územního plánování (Magistrát města Pardubic, Odbor hlavního architekta, oddělení územního plánování) vydal dne 14. 11. 2022 závazné stanovisko č. j. MmP 135624/2022 (§ 149 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále též „správní řád“), ve kterém záměr žalobce označil za nepřípustný, neboť nesplňuje požadavky stanovené územně plánovací dokumentací, narušuje charakter okolní zástavby a její urbanistickou strukturu a je v rozporu s ustanovením § 3 a § 5 územního plánu města Pardubice a rovněž v rozporu s cíli a úkoly územního plánování podle § 18, § 19 stavebního zákona. Výslovně je zde uvedeno: *„Pozemky par. č. X1, X2, X3 v k. ú. X leží v současně zastavěném území, ve stabilizované ploše městské části Židov, které představuje urbanisticky a architektonicky kvalitní městskou zástavbu viladomů, bytových domů a rodinných domů z šedesátých let. Urbanistickou strukturu městské části Židov tvoří bloková zástavba navazující provozně a kompozičně na celkovou strukturu zástavby města. Bloková zástavba je vymezena pravoúhlým komunikačním systémem, po jehož obvodě jsou vystavěny jednotlivé stavby bydlení, kde vnitřní prostor jednotlivých bloků tvoří „zelený vnitroblok“. V tomto případě je blok staveb vymezen ulicemi Sakařova, Věry Junkové, Sezemická a Bezdičkova a nejedná se tak o proluku v území. Předložený záměr je sice v souladu s regulativem ploch BS, ale nejedná se o dostavbu stávající proluky, ani změnu využití již zkolaudované stavby. Orgán územního plánování na druhé straně připustil, že: „[Z]áměr s ohledem na své půdorysné rozměry nenarušuje měřítko stávající zástavby.“ Celkově tak uzavřel, že: „Předložený záměr výstavby bytového domu nesplňuje požadavky stanovené územně plánovací dokumentací, narušuje charakter okolní zástavby a její urbanistickou strukturu a je v rozporu s ust. § 3 a § 5 obecně závazné vyhlášky č. 42/2001 o závazných částech Územního plánu města Pardubice.“ Jak bylo zmíněno, záměr respektuje hlavní způsob využití plochy bydlení BS - bydlení vícepodlažní sídlištní, avšak tím, že záměr má být umístěn do vnitrobloku zcela a bez návaznosti na uliční čáru, nedotváří blok domů a není tak v souladu s charakterem okolní zástavby. Stejně tak prostorovým uspořádáním narušuje poměr zastavěných a nezastavěných ploch v území, kde se jedná o území s nižší hustotou zástavby s výrazným zastoupením zeleně. Realizací záměru by tak došlo k nepřiměřenému zahuštění lokality, záměr by nedotvářel blok domů a není tak ulicetvorným prvkem vnitřního města.*

Tedy dle závazného stanoviska je stavební záměr nepřípustný, neboť odporuje zejména ustanovení § 3 odst. 3 textové části územního plánu města Pardubice, dle kterého je ve stabilizovaných plochách možná nová výstavba pouze jako dostavba stávajících proluk: *Současně zastavěné území tvoří plochy stabilizované, na kterých územní plán nepředpokládá přestavbu a změnu funkčního využití ploch. Na těchto plochách je možná pouze dostavba stávajících proluk, případně změny využití již zkolaudovaných staveb.* V daném případě nejde o dostavbu proluky, navíc realizací předmětného stavebního záměru by v rozporu s § 5 odst. 5 územního plánu města Pardubice došlo k narušení charakteru okolní zástavby, která je charakteristická výrazným zastoupením zeleně. Ustanovení § 5 odst. 5 územního plánu města Pardubice zní: *Ve stabilizovaném urbanizovaném území*

lze realizovat stavby a jejich změny jen v takovém rozsahu, aby nebyl narušen charakter okolní zástavby a její měřítko.

3. Jelikož bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprováděl již stavební úřad v souladu s § 149 odst. 6 správního řádu další dokazování a žádost žalobce o vydání rozhodnutí o umístění předmětné stavby rozhodnutím ze dne 3. 2. 2023, č. j. X, sp. zn. Y, zamítl.
4. Proti rozhodnutí stavebního úřadu podal žalobce odvolání. Odvolání žalobce směřovalo též proti výše uvedenému závaznému stanovisku Magistrátu města Pardubic, Odbor hlavního architekta, oddělení územního plánování (dále též „MmP OHA“), ze dne 14. 11. 2022, č. j. MmP 135624/2022, proto žalovaný požádal v souladu s § 149 odst. 7 správního řádu nadřízený správní orgán správního orgánu, který v odvolání napadené závazné stanovisko vydal, tj. Krajský úřad Pardubického kraje, Odbor rozvoje, oddělení územního plánování (dále též „KrÚ OR“), o potvrzení nebo o změnu závazného stanoviska MmP OHA. KrÚ OR stanoviskem ze dne 26. 4. 2023, č. j. KrÚ 31699/2023, závazné stanovisko MmP OHA ze dne 14. 11. 2022, č. j. MmP 135624/2022, potvrdil.
5. KrÚ OR se ztotožnil se závěrem závazného stanoviska MmP OHA, že předmětný stavební záměr není v souladu s územním plánem. KrÚ OR zdůraznil, že podle platného územního plánu města Pardubice se stavební záměr umísťuje do funkční plochy BS – Bydlení vícepodlažní sídlištní, jejímž hlavním využitím jsou stavby pro bydlení vícepodlažní. KrÚ OR konstatoval, že záměr je navržen do současně zastavěného území, do stabilizované plochy, ale nejedná se o dostavbu stávající proluky, ani o změnu již zkolaudované stavby: *„Řešená lokalita je charakteristická otevřenou blokovou zástavbou bytových domů doplněných o řadové a rodinné domy s vysokým podílem zeleně v poměrně rozlehlém vnitrobloku. Záměr neumísťuje bytový dům do mezery mezi souvislou řadou domů stojících v jedné ulici, ale izolovaně doprostřed vnitrobloku bez toho, že by se bytový dům sám spolupodílel na dotvoření uliční čáry. Rozmístění jednotlivých stávajících objektů v řešeném jasně čitelném pravoúhlém bloku je ucelené, kdy stabilizovaná otevřená zástavba zde v maximální míře využívá uliční čáru...vnitroblok vymezený ulicemi Sakařova, Bezdíčkova, Sezemická a Věry Junkové není stavební prolukou.“* Ohledně stanovení využití vnitrobloků dle územně plánovací dokumentace KrÚ OR odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 As 297/2019-49, podle kterého je za vnitroblok třeba považovat prostor vymezený vnitřní hranou blokové zástavby, přičemž za tu se považuje prostor vymezený ulicemi, na nichž jsou umístěny domy seskupené do několika celků, které respektují uliční čáru a společně zřetelným způsobem oddělují uliční prostor od vnitřního prostoru mezi domy.
6. Nadřízený orgán (tedy KrÚ OR) v závazném stanovisku vypořádal srozumitelným způsobem veškeré vznesené odvolací námitky žalobce, jak dále uvedeny.
 - Nezákonný a nesprávný výklad aplikace územního plánu. Nadřízený orgán k tomu uvedl, že soulad s regulativy funkčního využití dané plochy - zde vícepodlažní bydlení silniční - není dostačující a je třeba, aby stavební záměr respektoval všechny závazné části územního plánu;
 - Systematické zařazení definičního ustanovení a jeho výklad - § 3, § 5 územního plánu. Nadřízený orgán objasnil, že ustanovení § 3 a § 5 územního plánu se nevylučují, naopak se

doplňují, upozornil na rozsáhle vymezené přestavbové plochy (např. areál bývalého lihovaru, stávající autobusové nádraží, areál v ulici S. K. Neumanna) a proluky, kde se má realizovat výstavba ve stabilizovaných plochách při současném respektování § 5 odst. 5) textové části územního plánu města Pardubice, dle kterého lze ve stabilizovaném urbanizovaném území realizovat stavby a jejich změny jen v takovém rozsahu, aby nebyl narušen charakter okolní zástavby a její měřítko;

- Účel regulace územního plánu – teleologický a logický výklad a údajné absurdní důsledky možnosti zastavovat pouze proluky. Dle nadřízeného orgánu je vymezených ploch k funkční přestavbě přibližně 30; v zastavěných plochách je třeba respektovat již založený charakter zástavby, tudíž obsahují přísnější podmínky výstavby oproti plochám zastavitelným;

- Dlouhodobá správní praxe umísťování staveb ve stabilizovaných plochách a historický výklad, kdy žalobce namítal, že dochází k umísťování staveb v obdobných lokalitách, a to i do vnitrobloku u bytového domu čp. X v Pardubicích, v ulici Bratranců Veverkových. K tomu nadřízený orgán uvedl, že bytový dům čp. 2896 byl realizován na pozemku, kde dříve stála budova, tedy nejednalo se o umístění bytového domu do nezastavěného zeleného vnitrobloku, jako tomu je v případě žalobce, nadto jsou závazná stanoviska podkladem pro rozhodování až od 1. 1. 2018 (dříve se jednalo pouze o vyjádření), tedy závazné stanovisko nebylo v této věci vydáno;

- Výklad pojmu „proluka“, který považuje žalobce za restriktivní (dříve však byl interpretován širěji jako nezastavěný pozemek mezi dalšími stavbami) a odkázal na povolení umístění stavby do vnitrobloku čp. X v Pardubicích. K tomu nadřízený orgán uvedl, že pojem „proluka“ je užíván s cílem umožnit doplnění stávající souvislé zástavby vhodnou stavbou při respektování všech urbanistických a architektonických zásad a zároveň zajistit vhodné podmínky pro vnitřní prostředí staveb. Základním požadavkem však je, že se umísťovanou stavbou skutečně doplňuje stávající souvislá zástavba, která předurčuje objemové parametry umísťované stavby, což je smyslem ustanovení o proluce (včetně proluky nároží). Proluka musí být v každém případě prolukou mezi zastavěnými stavebními pozemky ve smyslu § 2 odst. 1 písm. c) zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „stavební zákon“), na kterých stojí budovy (viz Metodická pomůcka k umísťování staveb v prolukách, Ministerstvo pro místní rozvoj, 2013). V tomto konkrétním případě se nejedná o doplnění stávající souvislé zástavby, a tudíž ani o dostavbu stávající proluky. Bytový dům čp. 2895 byl realizován na místě původní stavby, nejednalo se o umístění stavby bytového domu do zeleného vnitrobloku.

- Ochrana legitimního očekávání a zásady in dubio pro libertate ve prospěch vlastníků pozemků, když žalobce má za to, že došlo ke změně dlouhodobě ustáleného výkladu. K tomu nadřízený orgán uvedl, že od roku 2018, kdy jsou vydávána závazná stanoviska, nedošlo k povolení stavby bytového domu srovnatelné se záměrem žalobce, naopak nebyl povolen srovnatelný stavební záměr „*Novostavba bytového domu Sakařova II.*“ Není mu známo ani umístění stavby bytového domu v původně nezastavěném vnitrobloku v době před vydáváním závazných stanovisek, tedy před rokem 2018. Nemohlo proto dojít k nenaplnění legitimního očekávání žalobce. Jde-li o souhlasné stanovisko komise Rady statutárního města Pardubice pro urbanismus, ta není k posuzování souladu záměru

s územním plánem kompetentní. Dle nadřízeného orgánu není namístě jiný výklad pojmu proluka.

- Nezákonnost samotného regulativu § 3 odst. 3 územního plánu města Pardubice. K tomu nadřízený orgán uvedl, že územní plán nesměřuje k úplnému zastavění všech funkčních ploch a že ustanovení § 3 odst. 3 je srozumitelné, přičemž odvolatel sám dokazuje jeho srozumitelnost, když se snaží prosadit jiný jeho výklad, neboť záměr je se zastávaným výkladem v rozporu.

- Nesprávné hodnocení charakteru okolní zástavby a urbanistické struktury, kdy žalobce namítal, že se v posuzovaném území v přímém sousedství nachází čerpací stanice, garáže a Věznice Pardubice, dále že bytový dům čp. X je umístěn do vnitrobloku a v jižním sousedním bloku je do zeleného vnitrobloku umístěna stavba bytového domu čp. 1496, 1497, 1498 na pozemku par. č. 6006 v k. ú. Pardubice. K tomu nadřízený orgán uvedl, že záměr sice nenarušuje měřítko stávající zástavby, avšak není v souladu s charakterem okolní zástavby, protože nenavazuje na uliční čáru, ale umísťuje se do vnitrobloku, nedotváří blok domů, přičemž zástavba, do které je záměr umísťován, blok jednoznačně vytváří. Příklady uváděné žalobcem buď pocházejí z 60. let nebo se jedná o bytové domy umístěné před rokem 2018 na místo dřívějších budov. Bytový dům čp. 1210, 1211, 1212, 1213 na pozemku st. par. č. 3925 v ulici Bezdíčkova spoluvytváří neuzavřený blok; bytový dům čp. 1194, 1195, 1196, 1197 na pozemku st. par. č. 3922, 10908, 11174 v ulici Bezdíčkova spoluvytváří obtížně identifikovatelný neuzavřený blok, bytový dům čp. 1496, 1497, 1498 na pozemku st. par. č. 6006 v ulici Na Drážce směřuje do vnitrobloku, není však umístěn samostatně ve vnitrobloku, nýbrž zřetelně doplňuje uliční čáru; bytový dům čp. 2896 na pozemku st. par. č. 598/10 ve vnitrobloku mezi ulicemi Bratranců Veverkových a 17. listopadu vznikl v prostoru odstraněných budov uvnitř blokové zástavby. Pokud jde o přímou okolní zástavbu zamýšleného záměru, ta je tvořena bytovými domy, jedná se o blok vymezený ulicemi Sakařova, Věry Junkové, Sezemická a Bezdíčkova. Zástavba vymezená ulicemi Na Drážce, Studánecká, Na Okrouhlíku, u Háje a Bezdíčkova v části bytových domů čp. 1546 až 1554 a ulice Na drážce vytváří špatně čitelný blok a je spíše přechodem mezi řešenou lokalitou zahrnující předmětný vnitroblok a lokalitou, kde zástavba bloky nevytváří. Pokud jde o sousední zástavbu areálem věznice, čerpací stanicí a garážemi, ta s lokalitou sousedí, avšak do lokality samotné nezasahuje a zároveň je oddělena výraznou hranicí. Čerpací stanice a stavby garáží nadto plní funkci doplňkovou k obytné zástavbě.

Vzhledem k tomu, že KrÚ OR svým stanoviskem závazné stanovisko vydané v řízení před správním orgánem I. stupně potvrdil, uzavřel žalovaný, že stavební úřad postupoval zcela v souladu se zákonem, pokud žádost žalobce zamítl, neboť dle § 149 odst. 6 správního řádu platí, že pokud bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. Odvolání žalobce proto nebylo shledáno důvodným a žalovaný jej rozhodnutím ze dne 28. 6. 2023, č. j. X, zamítl.

7. Proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 28. 6. 2023, č. j. X, podal žalobce žalobu, v níž předně namítal, že závazná stanoviska orgánů územního plánování jsou nezákonná a představují zásah do žalobcových práv garantovaných Ústavou (vlastnictví). Žalobce uplatnil žalobní námitky obdobné uplatněným odvolacím námitkám.

Zejména tak namítal, že se správní orgány dopustily nesprávného výkladu pojmu „proluka“, který je použit v § 3 odst. 3 územního plánu města Pardubice, když jim vytýkal nejednotnost rozhodování v průběhu času, přičemž poukazoval na totožný obsah a totožnou ochranu vlastnického práva garantovanou čl. 11 Listiny základních práv a svobod. V souvislosti s tím se dovolával zásady legitimního očekávání. Konkrétně žalobce shodně jako v odvolání poukázal na předchozí výstavbu domu čp. 2896 v ulici Bratranců Veverkových v Pardubicích, přičemž zdůvodnění, že stavba byla umístěna na místě jí předcházející stavby a že se tedy nejednalo o umístění stavby do nezastavěného vnitrobloku, považuje za nedostatečné, zejména když tato stavba se nepodílí na dotvoření uliční čáry, což na jiných místech žalovaný akcentuje, má-li jít o zástavbu proluky. Žalobce tak dovozuje svévolnou a nahodilou aplikaci územního plánu žalovaným. Obdobně žalobce poukazuje na výstavbu domu čp. 2895, který je taktéž umístěn do vnitrobloku a nepodílí se na dotvoření pouliční čáry. Žalobce přitom poukázal na to, že při povolení výstavby tohoto domu bylo uvedeno, že se jedná o „dostavbu proluky“ (rozhodnutí Magistrátu města Pardubice ze dne 26. 9. 2014, č. j. X). Dle žalobce zde nejsou *opravdu vycházející důvody* pro umístění uvedených staveb a naopak pro zamítnutí umístění stavebního záměru žalobce. Dále žalobce poukázal na povolení záměru výstavby parkovacího domu „*Parkovací dům za Domem hudby, Pardubice*“ na základě závazného stanoviska vydaného v roce 2021. Tedy dle žalobce i v době po roce 2018 došlo k povolení stavby ve stabilizované ploše, aniž by se jednalo o proluku.

8. Dále žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal s dalšími námitkami nesprávného výkladu územního plánu města Pardubice. Jde dle něj o důvody systematického, teleologického a logického výkladu a uplatnění zásady in dubio pro libertate, k níž se žalovaný nevyjádřil. Žalobce přitom namítal, že ustanovení § 3 odst. 3 územního plánu je nutno vykládat v souvislosti s § 5, § 6, podle kterých je třeba stěžejní část výstavby umísťovat do současně zastavěného území, tj. dle žalobce nutně i do stabilizovaných ploch, které tvoří převažující část zastavěného území. Nesouhlasí se závěrem žalovaného, že za účelem výstavby jsou vymezeny plochy určené k přestavbě. Dle žalobce nemá být územní plán vykládán takto restriktivně. Dle výkladu žalovaného by došlo pouze k regulaci změn v užívání již existujících staveb ve smyslu § 3 odst. 3 územního plánu. Dle žalobce tak nemůže obstát výklad územního plánu, resp. jeho ustanovení § 3 odst. 3, podle kterého by došlo k faktické uzávěře. Přitom žalobce poukazoval na skutečnost, že stavby garáže a jiné stavby související s bydlením jsou ve stabilizovaných plochách umísťovány zcela běžně. K tomu soud na tomto místě poznamenává, že námitka faktické uzávěry v důsledku ustanovení § 3 odst. 3 územního plánu města Pardubice a další navazující námitky směřující proti ustanovení § 3 odst. 3 územního plánu města Pardubice byly vypořádány v rozsudku vydaném v řízení vedeném pod sp. zn. 52 A 59/2023, které bylo vyloučeno z této věci, neboť žalobce se se jako navrhovatel domáhal rovněž zrušení části ustanovení § 3 odst. 3 územního plánu města Pardubice. Dále žalobce uvedl, že jeho stavební záměr byl vyhodnocen jako přípustný komisí Rady statutárního města Pardubice pro urbanismus a architekturu. Má za to, že tato skutečnost interpretaci zastávanou orgánem územního plánování oslabuje.
9. Dále žalobce uplatnil námitku nesprávného a nepodloženého vyhodnocení charakteru okolní zástavby a urbanistické struktury. Žalobce poukázal na přímé severní, jižní a

východní sousedství, které dle něj neodpovídá charakteru blokové zástavby se zelenými vnitrobloky. Poukázal na sousedství areálu věznice, čerpací stanice a garáží a otevřené struktury bytových domů. Hodnocení žalovaného proto považuje za *nepodložené a svévolné*. Dle žalobce měl být brán v potaz zájem na proporcionalitě veřejných a soukromých zájmů. Jak již uvedeno, žalobce dále uplatnil návrh na zrušení části opatření obecné povahy, tj. územního plánu města Pardubice, a to v části jeho v § 3 odst. 3 („*Na těchto plochách je možná pouze dostavba stávajících proluk, případně změny využití již zkolaudovaných staveb.*“), má-li výklad tohoto ustanovení vést k závěru, že je možná ve stabilizovaných plochách pouze výstavba proluk v jejich striktním pojetí, jak je zastává žalovaný, resp. orgán územního plánování.

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě [jež není třeba podrobně rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají, nadto v řízení byl žalovaný úspěšný, přičemž v odůvodnění rozsudku je třeba vypořádat základní námitky toho účastníka, kterému soud za pravdu nedal; ostatně rozhodnutí soudu je primárně reakcí na žalobní námitky, teprve až v druhé řadě - a pouze tehdy, je-li to pro vyjasnění stěžejních otázek nezbytné - případně může reagovat i na vyjádření k žalobě (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 10 Afs 405/2020 – 41, bod 9)] setrval na závěrech obsažených v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

II.

11. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalobou napadené rozhodnutí [přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§75 odst. 1 s. ř. s.)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Předně soud připomíná, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument. Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní - tzn., že na námitky lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí [„*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ (nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68)]. Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok jeho rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. nález ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08, bod 24), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci – pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů – nesmí být přemrštěné. Jiný postup by ohrožoval funkčnost orgánů veřejné moci, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly (k tomu srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2020, č. j. 9 As 413/2018 –

- 43, bod 21). Z výše uvedených důvodů proto např. soud není povinen reagovat na košatou a obsáhlou žalobu stejně košatým a obsáhlým rozsudkem (shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 18/2015 – 48, bod 35, popř. rozsudky téhož soudu ze dne 5. 2. 2021, č. j. 5 As 140/2019 – 93, bod 41, a ze dne 5. 3. 2021, č. j. 5 As 267/2019 – 106, bod 66). Implicitně lze samozřejmě vypořádat i důkazní návrhy účastníků řízení (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2019, sp. zn. III. ÚS 35/19, bod 62, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2017, č. j. 9 Ads 225/2016 – 61, body 42 a 44, a ze dne 11. 7. 2019, č. j. 5 Ads 213/2018 – 25, bod 18).
13. Současně platí, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou správně vyřčené, a proto bude soud tam, kde se se závěry správních orgánů shodne, na tyto odkazovat, event. je stručně shrne. Soud přitom není povinen hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, které již přesvědčivě vyslovily správní orgány (podobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013 – 128, popř. rozsudek téhož soudu ze dne 4. 3. 2015, č. j. 6 As 72/2014 – 88), resp. soud není povinen vše znovu převyprávět „vlastními slovy“ (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III. ÚS 1889/20).
14. Konečně je vhodné ve vztahu k samotnému soudnímu přezkumu dodat i to, že pojem „úplný přezkum“ (plná jurisdikce) není ani Evropským soudem pro lidská práva (srov. rozsudek ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 40378/10 – Fazia Ali proti Spojenému království) vykládán doslova a Evropský soud pro lidská práva se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke zvláštnostem řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod dle Evropského soudu pro lidská práva nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Evropský soud pro lidská práva zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva (srov. např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. 11. 1995, § 47).
15. Jak již uvedeno, žádost o umístění stavby byla zamítnuta, neboť předmětný stavební záměr byl vyhodnocen jako nepřípustný, když koliduje s § 3 odst. 3 textové části územního plánu města Pardubice, neboť se nejedná o dostavbu proluky, nýbrž o umístění výstavby nového bytového domu do zeleného vnitrobloku blokové zástavby. Soud předesílá, že v tomto rozsudku opakuje a dále navazuje na argumenty jím již vyslovené v rozsudku vydaném ve věci sp. zn. 52 A 41/2022, a to zejména ve vztahu k rozsahu soudního přezkumu závazných stanovisek a k výkladu pojmu „proluka“ a ustanovení § 3 odst. 3 územního plánu města Pardubice.
16. K samotným žalobním námitkám pak soud uvádí, že žaloba směřuje proti rozhodnutí, jímž byla ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně podle § 149 odst. 6 správního řádu zamítnuta žádost žalobce o vydání územního rozhodnutí z toho důvodu, že ve věci byla vydána závazná stanoviska orgánů územního plánování (§ 96b stavebního zákona a § 149 správního řádu), která vyhodnotila stavební záměr jako nepřípustný. Žalobce v žalobě primárně namítal, že předmětná závazná stanoviska jsou nezákonná.

17. K tomu soud uvádí, že závazné stanovisko dle § 96b stavebního zákona je úkonem orgánu územního plánování jakožto dotčeného orgánu státní správy. Tento úkon není samostatným správním rozhodnutím a jeho obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu (stavebního úřadu). Závaznost stanoviska plyne z § 149 odst. 6 správního řádu, podle kterého jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.
18. Závazné stanovisko nelze napadnout samostatně správní žalobou, neboť se jedná toliko o podklad rozhodnutí správních orgánů. Soudní přezkum jeho obsahu je tak umožněn až v rámci přezkumu konečného rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s. ř. s. (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 - 113, č. 2434/2011 Sb. NSS).
19. Podle § 75 odst. 2 s. ř. s. platí, že soud přezkouvává zákonnost závazného stanoviska, nikoliv jeho věcnou správnost (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2021, č. j. 7 As 222/2019 - 45, bod 25). Věcný přezkum odborných závěrů závazného stanoviska není možný (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2014, č. j. 3 As 81/2013 - 38, ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 As 386/2017 - 49, a ze dne 26. 5. 2022, č. j. 10 As 316/2021 - 39, bod 19). V případě závazného stanoviska se jedná o aplikaci správního uvážení, přičemž při jeho přezkumu není soud oprávněn nahradit správní uvážení uvážením soudním, současně však správní uvážení podléhá soudnímu přezkumu v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda jeho premisy byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné či přímo opačné závěry (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2005, č. j. 6 Azs 304/2004 - 43, shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2020, č. j. 9 As 262/2019 - 41, bod 29).
20. Jelikož žalobce v žalobě především namítal nezákonnost závazných stanovisek orgánů územního plánování vydaných v této věci, zabýval se soud nejprve touto základní žalobní námitkou, neboť případná nezákonnost či dokonce nepřezkoumatelnost závazného stanoviska způsobuje též nezákonnost či nepřezkoumatelnost rozhodnutí, jemuž slouží jako podklad (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2021, č. j. 7 As 222/2019 - 45, bod 24). Podle § 149 odst. 2 správního řádu závazné stanovisko obsahuje závaznou část a odůvodnění. V závazné části dotčený orgán uvede řešení otázky, která je předmětem závazného stanoviska, ustanovení zákona, které zmocňuje k jeho vydání, a další ustanovení právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen. V odůvodnění uvede důvody, o které se opírá obsah závazné části závazného stanoviska, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen. Závazná stanoviska vydaná v této věci všechny výše uvedené náležitosti obsahují. Jak je patrné ze stručného shrnutí argumentace orgánů územního plánování pod bodem shora v tomto rozsudku, úvahy v daných závazných stanoviscích jsou srozumitelné, racionální a respektují pravidla formální logiky. Tyto úvahy též byly učiněny na základě dostatečných podkladů (zejména projektové dokumentace, která je zobrazením stavebního záměru, katastrálních map, ortofotosnímků, hlavního výkresu územního plánu města Pardubice), skutkové závěry obsažené v obou závazných stanoviscích jsou dostatečné, korespondují s obsahem podkladů závazných stanovisek, jsou

logické a jde-li o závazné stanovisko nadřízeného orgánu, to pak dostatečně srozumitelně reaguje na odvolací námitky žalobce, které směřovaly proti závaznému stanovisku vydanému v prvním stupni, jak vyplývá z popisu obsahu závazného stanoviska nadřízeného orgánu uvedeného shora v tomto rozsudku. Za těchto okolností pak soud není oprávněn tyto skutkové závěry jakkoliv přehodnocovat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2022, č. j. 10 As 316/2021 – 39, bod 23, a ze dne 28. 2. 2007, č. j. 5 Afs 165/2005 – 96).

21. Soud na tomto místě opětovně připomíná, že orgány územního plánování označily ve svých závazných stanoviscích stavební záměr žalobce za nepřípustný (§ 96b odst. 3 stavebního zákona) především proto, že stavební záměr odporuje § 3 odst. 3 textové části územního plánu města Pardubice [ustanovení § 3 odst. 3 územního plánu města Pardubice soud přitom hodnotí jako dostatečně přesné, jasné, srozumitelné (lingvisticky i právně) a s předvídatelnými následky]. Mezi účastníky řízení je přitom nesporné, že stavební záměr žalobce má být realizován v současně zastavěném území, ve stabilizované ploše, na které územní plán nepředpokládá přestavbu a změnu funkčního využití, a to v zeleném vnitrobloku bytové zástavby. Dle § 3 odst. 3 textové části územního plánu města Pardubice [který soud neshledal nezákonným a návrh žalobce na zrušení jeho části zamítl rozsudkem vydaným ve věci sp. zn. 52 A 59/2023, na jehož obsah soud v podrobnostech odkazuje] je ve stabilizované ploše zastavěného území možná pouze dostavba stávajících proluk, případně je možné realizovat změny využití již zkolaudovaných staveb. Předmětný stavební záměr nespočívá ve změně využití již zkolaudovaných staveb, když má jít o novostavbu bytového domu a dle orgánů územního plánování nejde ani o dostavbu stávající proluky, nýbrž jde o umístění stavebního záměru do zeleného vnitrobloku, jak je patrné z map, které jsou součástí odůvodnění závazných stanovisek, a rovněž je to patrné z projektové dokumentace. Soud připomíná, že proluka je terminus technicus běžně užívaný odbornou i laickou veřejností a o jeho významu nepadají žádné pochybnosti [srov. např. ČSN 73 4301 – Obytné budovy – Poznámka k čl. 4.3.4., popř. Metodickou pomůckou k umísťování staveb v prolukách Ministerstva pro místní rozvoj, odboru stavebního řádu, z června 2013, dostupnou na <http://www.mmr.cz/getmedia/540fffb4-3586-4351-95ed-7472fa2107d8/Proluka-final.pdf> (ani jeden z těchto dokumentů sice není právně závazný, oba však obsahují odborné definice, které jsou správní i soudní praxí dlouhodobě akceptovány)]. V soudní praxi se ustálil názor, z něhož vyšly i orgány územního plánování (a následně i stavební úřad a žalovaný), že „*prolukou se rozumí pozemek určený k zástavbě domem ve stávající souvislé zástavbě, tj. řadě pozemků, na kterých stojí domy, včetně volného nároží ulic*“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2021, č. j. 1 As 141/2020 – 35, bod 16, či rozsudky téhož soudu ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 As 111/2013 – 31, ze dne 6. 3. 2020, č. j. 4 As 391/2019 – 32, a ze dne 22. 12. 2020, č. j. 4 As 143/2020 – 42). Tato soudy a správními orgány bez výhrad dlouhodobě akceptovaná definice, která vychází ze starších právních předpisů, technických norem a odborné literatury (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2021, č. j. 1 As 141/2020 – 35, body 14 a 16), je pak užita i v novém stavebním zákoně [srov. § 12 písm. o) zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon, dle kterého se stavební prolukou rozumí nezastavěný prostor ve stávající souvislé zástavbě, včetně nezastavěného nároží, který je určen k zastavění] a lze ji nalézt i v § 2 písm. q) nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací. Závěr orgánů územního

plánování a žalovaného, že v daném případě by nešlo o dostavbu proluky, neboť pozemky, na nichž má být stavební záměr realizován, nejsou „*pozemky určenými k zástavbě domem ve stávající souvislé zástavbě, tj. řadě pozemků, na kterých stojí domy (včetně volného nároží ulic)*“, tedy v žádném případě není excesivní (resp. nezákonný), jak je na první pohled patrné z ortofotomap, katastrálních map, projektové dokumentace (i Nejvyšší správní soud trvá na tom, že za stávající souvislou zástavbu je třeba považovat pouze „*stavby určené k bydlení stojící v řadě nebo konec této řady v nároží ulic*“ - viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2021, č. j. 1 As 141/2020 – 35, bod 24).

22. K námitce žalobce, že ve stabilizovaných plochách zastavěného území města Pardubice byly povoleny jiné stavby, jmenovitě dva bytové domy čp. 2896 a čp. 2895, případně parkovacího domu (v roce 2021) soud ve shodě s argumenty již uvedenými v závazném stanovisku nadřízeného orgánu územního plánování, na které v podrobnostech odkazuje, uvádí, že se jednalo o povolení staveb bytových domů před rokem 2018, kdy se nevydávala v těchto věcech závazná stanoviska orgánů územního plánování a dále, jak již žalobci objasněno právě v závazném stanovisku nadřízeného orgánu, jednalo o výstavbu ve vnitrobloku na místech, kde dříve stála jiná budova. Pokud jde o parkovací dům, nejednalo se o skutkově srovnatelnou věc, neboť se nejednalo o zelený vnitroblok tvořený bytovými domy a o výstavbu bytového domu jako stavby plnící hlavní funkci bydlení, nýbrž jednalo se o výstavbu parkovacího domu v místě stávajícího parkoviště, které má plnit doplňující funkci k sousedním stavbám, které plní funkce hlavní a současně není za stávajícího stavu dostatečně zajištěna potřeba parkování jako funkce doplňující. Pokud jde o kladné závazné stanovisko vydané ve věci parkovacího domu, tato okolnost je známa účastníkům řízení i soudu z jeho úřední činnosti, neboť povolení umístění stavby tohoto parkovacího domu bylo podrobeno soudnímu přezkumu, přičemž žaloby proti rozhodnutí povolujícímu umístění stavby byla zamítnuta (rozsudek zdejšího soudu ve věci vedené pod sp. zn. 52 A 12/2023).
23. Nadto soud musí připomenout, že jak uvedl v minulosti opakovaně Nejvyšší správní soud, aplikace zásady předvídatelnosti či legitimního očekávání nemůže být ve věcech tohoto typu argumentem, proč by dotčené orgány státní správy měly vyslovit kladné stanovisko s umístěním stavby. V tomto typu řízení totiž tyto zásady nacházejí jen omezené uplatnění, neboť soulad stavebního záměru s územně plánovací dokumentací a s cíli a s úkoly územního plánování musí být s ohledem na jedinečnost každého stavebního záměru a každé jednotlivé lokality posuzován v každém jednotlivém případě přísně individuálně (srov. – mutatis mutandis – např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2022, č. j. 10 As 316/2021 – 39, bod 24).
24. Současně je třeba zdůraznit, že soud dospěl k závěru, že závazná stanoviska orgánů územního plánování, která byla závazným podkladem žalobou napadeného rozhodnutí, neodporují zákonu, přičemž účastník se nemůže domáhat, aby správní orgán nadále dodržoval svoji případnou předchozí nezákonnou správní praxi (i když nebyla relevantně napadena či jinými mechanismy uvedena do souladu se zákonem). Je tomu tak proto, že zásada legitimního očekávání nemá absolutní hodnotu a je např. omezena jinými zásadami, zejména zásadou legality. Jedním ze závažných důvodů, na základě nichž může správní orgán prolomit legitimní očekávání účastníků správního řízení, je tedy rozpor dosavadního rozhodování správního orgánu s právními předpisy (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2009, č. j. 1 Afs 140/2008 – 77, ze dne 12. 1. 2011, č. j. 1 Afs

27/2009 – 98, ze dne 12. 12. 2012, č. j. 6 Ads 84/2012 – 48, ze dne 5. 5. 2016, č. j. 5 Ads 76/2015 – 80, ze dne 10. 5. 2016, č. j. 8 As 86/2015 – 70, ze dne 31. 5. 2016, č. j. 4 Ads 229/2015 – 48, a ze dne 18. 9. 2019, č. j. 7 Afs 36/2018 – 43).

25. Vzhledem k tomu, že závěr, že stavební záměr žalobce odporuje § 3 odst. 3 textové části územního plánu města Pardubice, sám o sobě postačoval k tomu, aby byl označen za nepřipustný a žádost žalobce byla zamítnuta, nemusely se orgány územního plánování a ani správní orgány zabývat dalšími námitkami žalobce, neboť ty nebyly nijak způsobilé ovlivnit zmíněný klíčový závěr (a tedy ani ovlivnit výrok žalobou napadeného rozhodnutí – srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08, bod 24). Zejména nebylo nezbytné se zabývat případným rozporem předmětného stavebního záměru s § 5 odst. 5, příp. § 6 odst. 1 textové části územního plánu města Pardubice, neboť tím, zda v důsledku realizace stavebního záměru dojde k narušení charakteru okolní zástavby, má smysl se zabývat pouze tehdy, pokud je umístění záměru do určitého území dle územního plánu vůbec možné. Soud tedy pouze pro úplnost a nad rámec nutného odůvodnění dodává, že orgány územního plánování v závazných stanoviscích se charakterem zástavby dostatečně zabývaly, jak vyplývá z popsání obsahu závazných stanovisek shora, zdůraznily charakter blokové zástavby šedesátých let a výrazný podíl zeleně v dané lokalitě, přičemž ta dotváří charakter zástavby. Nadřízený orgán v závazném stanovisku zdůraznil, že základním požadavkem je, že se umísťovanou stavbou skutečně doplňuje stávající souvislá zástavba, která předurčuje objemové parametry umísťované stavby, což je smyslem ustanovení o proluce (včetně proluky nároží). Proluka musí být v každém případě prolukou mezi zastavěnými stavebními pozemky ve smyslu § 2 odst. 1 písm. c) zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „stavební zákon“), na kterých stojí budovy (viz Metodická pomůcka k umísťování staveb v prolukách, Ministerstvo pro místní rozvoj, 2013). V tomto konkrétním případě se nejedná o doplnění stávající souvislé zástavby, a tudíž ani o dostavbu stávající proluky. V daném případě žalovaný na základě závazného stanoviska rovněž objasnil, že se jednalo o otevřenou blokovou zástavbu, kdy je třeba z důvodu zachování a charakteru zástavby respektovat uliční čáru a zeleň ve vnitrobloku. Pokud jde tedy o námitky proti vymezení a charakteru lokality, tak to je dostatečně podáno v závazném stanovisku nadřízeného orgánu, jak uvedeno již shora. V závazném stanovisku nadřízeného orgánu, ze kterého žalovaný správně vycházel ve svém rozhodnutí, je totiž dostatečně objasněno, že do řešené lokality nespadá již areál věznice, čerpací stanice, které jsou dle územního plánu v jiné funkční ploše a v jiném typu urbanistické struktury, ale ve vztahu ke garážím, že tyto plní funkci doplňkovou k hlavní funkci bydlení, přičemž tyto stavby jsou od řešené lokality odděleny (komunikací, areál věznice pak plnou zdí). Podrobně a dostatečně přesvědčivě jsou zde také uvedeny důvody, pro které jsou spatřovány odlišnosti mezi bytovými domy umístěnými v okolní zástavbě a zamýšleným stavebním záměrem (viz bod 6 rozsudku). Bylo přitom zdůrazněno, že přímou okolní zástavbu zamýšleného záměru tvoří blok bytových domů vymezený ulicemi Sakařova, Věry Junkové, Sezemická a Bezdíčkova, nikoli další ulice.
26. Pokud jde o vztah § 3 odst. 3 a regulativů dle § 5, § 6 územního plánu města Pardubice, pak tyto nejsou v rozporu, nýbrž, jak správně vkládá žalovaný, doplňují se. Územní plán totiž v současně zastavěném území buď stanovuje funkční přestavbu (vymezené plochy přestavby, jak uvedeno v závazném stanovisku nadřízeného orgánu), nebo funkční

přestavbu nepředpokládá a pak umožňuje pouze dostavbu proluk. V případě řešeného stavebního záměru se však o zastavení prostoru po bývalé stavbě nejednalo, nejednalo se tak o zastavení proluky. Tato omezení se přitom nevztahují na výstavbu doplňkových staveb, proto žalovaný ve svém vyjádření souhlasil s tím, že doplňkové stavby jsou ve stabilizovaných plochách umísťovány, což je ostatně i případ shora uvedeného parkovacího domu, který tvoří zejména funkci doplňkovou k sousedním budovám plnící funkci hlavní.

27. Navíc, jak již soud vysvětlil výše, obecně platí, že orgán veřejné moci nemá povinnost reagovat na každou dílčí námitku (tvrzení) účastníka řízení a tu vyvrátit. Jeho úkolem je vypořádat se se smyslem argumentace (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2022, č. j. 1 Afs 118/2022 – 53, bod 17, či rozsudek téhož soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Orgány územního plánování se tak v situaci, kdy dospěly k závěru, že stavební záměr odporuje územnímu plánu, nadbytečně zabývaly tím, zda je předmětný stavební záměr v souladu s cíli a úkoly územního plánování. Takový postup je nezbytný pouze v případě opačném, neboť v zájmu naplnění cílů a úkolů územního plánování (§ 18 a § 19 stavebního zákona) lze nepochybně např. stanovit urbanistické, architektonické, estetické a další (např. stanovit pořadí výstavby, požadavky na řešení veřejných prostranství) podmínky, které územní plán neobsahuje. Nadbytečné úvahy orgánů územního plánování však neměly žádný vliv na zákonnost či srozumitelnost jejich závazných stanovisek a ani následných správních rozhodnutí (*superfluum non nocet*). Pokud jde o námitku oslabení závazného stanoviska v důsledku souhlasu komise Rady statutárního města Pardubice pro urbanismus a architekturu, pak je třeba souhlasit s žalovaným, že jediným oprávněným orgánem k podání závazného stanoviska je orgán územního plánování, přičemž platí, co již bylo uvedeno, že jeho stanovisko splňovalo veškeré náležitosti kladené na něj zákonem a judikaturou, soudu proto nepřisluší je věcně přehodnocovat. Vzhledem k tomu, že v dané věci nepřicházel v úvahu jiný výklad aplikace územního plánu, nebyl zde ani prostor pro uplatnění zásady *in dubio pro libertate*, jak je ostatně uvedeno v závazném stanovisku nadřízeného orgánu územního plánování.
28. Tvrzení, že rozhodnutí o stavebním záměru žalobce je tak projevem svévole není důvodné. Naopak, soud má za to, že rozhodnutí žalovaného je založeno na řádně odůvodněném závazném stanovisku. Jestliže byl stavební záměr žalobce řádně vyhodnocen jako nepřípustný pro nesoulad s územním plánem města Pardubice, přičemž ve věci vydaná závazná stanoviska jsou řádně odůvodněna, úvahy orgánů územního plánování respektují pravidla formální logiky a byly učiněny na základě dostatečných podkladů a skutkové závěry z těchto podkladů vyplývají, pak žalovaný ani neměl možnost vydat ve věci pro žalobce příznivé rozhodnutí.
29. Vzhledem k tomu, že základní žalobní námitky nebyly důvodné, soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. (výrok I). Soud rozhodl bez jednání, když zákonem stanovené podmínky pro takový postup byly splněny (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
30. O nákladech řízení rozhodl soud podle zásady úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 s. ř. s.), když žalobce nebyl ve věci úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení, a úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 29. listopadu 2023

JUDr. Petra Venclová, Ph. D. v. r.
předsedkyně senátu